

Publicerad 2014-10-31 20:31 av Beatrice Nilsson

Pappa, jag älskar dig så otroligt högt. Jag saknar orden för att beskriva din betydelse, men jag gör ännu ett försök. Jag önskar så att du var kvar med oss och att jag inte skulle ha behovet av att skriva denna text. All kärlek till dig <3

Från hjärtat

På vinterkalla stigar knastrar isen under mina steg,
mina andetag blir till rök i frosten.
Tiden har gått, årstider har passerat
och du har inte kommit tillbaka till mig.

Jag ber dig varje dag i mina tankar att komma hem igen,
du har klarat det omöjliga förut.
Det var du som lärde mig att inga berg var för höga,
det fanns inga avstånd som var för långa.

En liten röst i mitt huvud säger mig att
det är dags att gå vidare,
sluta överleva och bara leva.
Men tomrummet är ännu för stort, för ihåligt och ensamt.

Du var för viktig, för älskad.
Du hade för viktig roll.

Jag kan ännu inte leva med att leva utan dig.
Kanske kommer jag aldrig kunna.
Kanske vill jag inte lära mig.

Men här på vinterkalla stigar där träden fryser till is,
här kan jag sluta be ibland.
Sluta önska dig tillbaka och låta den lilla rösten tala högt,
här kan jag låta sanningen komma ikapp för en liten stund.

Det finns ingen lättnad i mina tårar,
de är som taggtråd i mitt inre.
Det finns inget befriande med att släppa ut min sorg,
den verkar bara bli mer befäst.

Men även i detta så inser jag
att jag nog måste gå sönder i än fler bitar,
om det nu är möjligt.
Om jag någonsin ska kunna bli hel igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Beatrice Nilsson med Poeter.se id #44526 innehar upphovsrätten